

“No hi ha futur per al poble si els fills no reben amb gratitud el testimoni de la vida de mans dels pares”

Dm, 30/09/2014 per Papa Francesc
[Les homilies del papa Francesc](#)

Homilia del Papa Francesc a la missa amb els ancians. Diumenge 28 de setembre de 2014

L’Evangeli que hem escoltat, l’acollim avui com l’Evangeli de la trobada entre els joves i els ancians: una trobada plena de joia, plena de fe i plena d’esperança. Maria és jove, molt jove. Elisabeth és vella, però en ella s’ha manifestat la misericòrdia de Déu i, des de fa sis mesos, amb Zacaries el seu marit, està esperant un fill. Maria, també en aquesta circumstància ens ensenya el camí : anar a trobar la parenta anciana, estar amb ella, és clar per ajudar-la, però també i sobretot per aprendre d’ella, que és gran, la saviesa de la vida.

La primera Lectura, amb una varietat d’expressions, es fa ressò del quart manament: “Honora el teu pare i la teva mare, perquè s’allarguin els teus dies en el país que el Senyor, el teu Déu, et dóna” (Es 20,12). No hi ha futur per al poble sense aquesta trobada entre les generacions, sense que els fills rebin amb gratitud el testimoni de la vida de mans dels pares. I dintre d’aquest agraïment a aquell que t’ha transmès la vida, hi ha també la gratitud al Pare que és al cel.

A vegades hi ha generacions de joves que per raons complexes històriques i culturals, viuen de manera més forta la necessitat d’independitzar-se dels seus pares, gairebé d’alliberar-se dels lligams amb la generació que els precedeix. És com un moment d’adolescència rebel. Però si després no es recupera l’encontre, si no es retroba un nou equilibri fecund entre les generacions, el que segueix és un greu empobriment per al poble, i la llibertat que predomina en la societat és una llibertat falsa, que quasi sempre es transforma en autoritarisme.

El mateix missatge ens arriba de l’exhortació de l’Apòstol Pau adreçada a Timoteu i, a través d’ell, a la comunitat cristiana. Jesús no ha abolit la llei de la família i del pas entre generacions, sinó que l’ha dut a bon terme. El Senyor ha format una nova família, en la qual per damunt dels llaços de sang preval la relació amb Ell i fer la voluntat de Déu Pare. Però l’amor a Jesús i al Pare porta a bon terme l’amor als pares, als germans, als avis, renova les relacions familiars amb la limfa de l’Evangeli i de l’Esperit Sant. I així sant Pau recomana a Timoteu, que és Pastor i per això pare de la comunitat, respectar els ancians i membres de la família, i exhorta a fer-ho amb una actitud filial: l’ancià “com si fos el teu pare”, “les dones d’edat com a mares” (cfr 1Tm 5,1). El cap de la comunitat no està dispensat d’aquesta voluntat de Déu, de fet, l’amor de Crist l’insta a fer-ho amb un amor més gran. Com la Verge Maria, que tot i haver-se convertit en la Mare del Messies, se sent impulsada per l’amor de Déu, que s’està encarnant en ella, a córrer vers la parenta anciana.

I retornem ara a aquesta “icona” plena de joia i d’esperança, plena de fe, plena de caritat. Podem pensar que la Verge Maria, estant a casa d’Elisabeth, l’haurà sentida a ella i el marit Zacaries, pregar amb les paraules del Salm responsorial d’avui: “Tu ets, Senyor meu, la meva esperança, la meva confiança des de la meva

joventut... No m'abandonis en el temps de la meva vellesa, no em deixis quan em fallen les meves forces... Arribada la vellesa i els cabells blancs, o Déu, no m'abandonis, fins que jo anunciï el teu poder, a totes les generacions les teves obres" (Sal 71,5.9.18). La jove Maria escoltava i ho guardava tot en el seu cor.

La saviesa d'Elisabeth i Zaccaries ha enriquit el seu esperit jove, no eren experts de maternitat i paternitat, perquè també per a ells era el primer embaràs, però eren experts en la fe, experts en Déu, experts en aquella esperança que ve d'Èll: això és el que el món necessita sempre. Maria ha sabut escoltar aquells pares ancians i plens de sorpresa, ha fet tresor de la seva saviesa, i aquesta ha estat preciosa per a ella, en el seu camí de dona, d'esposa, de mare.

Així la Verge Maria ens mostra el camí: el camí de l'encontre entre els joves i la gent gran. El futur d'un poble suposa necessàriament aquest encontre: els joves donen la força per fer caminar el poble i els grans enforteixen aquesta força amb la memòria i la saviesa popular.

Traducció: Josep M. Torrents -Catalunya Religió